Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (осми състав)

6 октомври 2020 година*

„Преюдициално запитване — Електронни съобщителни мрежи и услуги — Директива 2002/20/ЕО — Член 13 — Такса за правата на ползване на радиочестоти — Секторна национална правна уредба, съгласно която за запазването на обществения радиочестотен спектър се заплаща такса — Национална правна уредба, съгласно която учредяването на административни концесии върху имущество, публична собственост, се облага с данък върху прехвърлянето на имущество“

По дело C-443/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Висш съд на Баската автономна област, Испания) с акт от 24 април 2019 г., постъпил в Съда на 7 юни 2019 г., в рамките на производство по дело

Vodafone España S.A.U.

срещу

Diputación Foral de Guipuzkoa

СЪДЪТ (осми състав),

състоящ се от: L. S. Rossi, председател на състава, J. Malenovský (докладчик) и N. Wahl, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Vodafone España SAU, от J. L. Buendía Sierra, E. Gardeta González и J. Viloria Gutiérrez, abogados,

– за Diputación Foral de Guipuzkoa, от J. L. Hernández Goicoechea, abogado, и B. Urizar Arancibia, procuradora,

– за испанското правителство, първоначално от S. Jiménez García и A. Rubio González, а впоследствие от Jiménez García, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от J. Rius и L. Nicolae, в качеството на представители,

* Език на производството: испански.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 13 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги („Директива за разрешение“) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 183), изменена с Директива 2009/140/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 37 и поправка в ОВ L 241, 2013 г., стр. 8) (наричана по-нататък „Директива 2002/20“).

2 Това запитване е отправено в рамките на спор между Vodafone España SAU и Diputación Foral de Guipuzkoa (Съвет на местната власт в провинция Гипускоа, Испания) по повод дължимия от това дружество данък във връзка с предоставената му административна концесия за изключително ползване на публичния радиочестотен спектър.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 18, 30 и 32 от Директива 2002/20 гласят:

„(18) Общото разрешение следва да включва единствено условия, които са специфични за отрасъла на електронните комуникации. То[…] следва да не бъде обвързан[о] с условия, които вече са приложими по силата на други нормативни актове на националното право, и които не се отнасят конкретно за отрасъла. […]

[…]

(30) Върху доставчиците на електронни съобщителни услуги могат да се налагат административни такси, с цел да се финансират дейностите на националните регулаторни органи във връзка с управлението на системата за разрешение и предоставянето на права за използване. […]

[…]

(32) Освен административни такси могат да се събират и потребителски такси за използването на радиочестотите и номерата като средство за осигуряване на оптимално използване на тези ресурси. Такива такси следва да не затрудняват развитието на иновационни услуги и конкуренцията на пазара. […]“.

4 Съгласно член 1, параграф 1 от тази директива:

„Целта на настоящата директива е да създаде вътрешен пазар на електронните съобщителни мрежи и услуги чрез хармонизация и опростяване на правилата и условията за разрешение, за да се улесни тяхното предоставяне на територията на цялата Общност“.

5 Член 3 от посочената директива, озаглавен „Общо разрешение на електронни съобщителни мрежи и услуги“, включва параграф 2 със следния текст:

„Предоставянето на електронни съобщителни мрежи или предоставянето на електронни съобщителни услуги може да бъде обект единствено на общо разрешение, без да се засягат специфичните задължения, посочени в член 6, параграф 2 или правата на ползване, посочени в член 5. […]“.

6 Член 6 от същата директива, озаглавен „Условия, свързани с общото разрешение и правата за използване на радиочестоти и номера и специфични задължения“, гласи:

„1. Общото разрешение за предоставяне на електронни съобщителни мрежи или услуги, правата на ползване на радиочестоти и правата на ползване на номера могат да подлежат само на условията, посочени в приложението. Тези условия са недискриминационни, пропорционални и прозрачни и, в случай на права на ползване на радиочестоти, са в съответствие с член 9 от [Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195)].

[…]

3. Общото разрешение съдържа единствено условия, които са специфични за отрасъла и са установени в част А на приложението и не дублират условията, приложими за предприятията по силата на друго национално законодателство.

4. Когато предоставят право на използване на радиочестоти или номера, държавите членки не дублират условията по общото разрешение“.

7 Член 12 („Компетентни органи“), параграф 1 от Директива 2002/20 предвижда:

„Всички административни такси, наложени върху предприятията, които предоставят услуга или мрежа по общото разрешение, или на които е било предоставено право на използване:

а) по размер покриват единствено административните разходи за управлението, контрола и изпълнението на общата лицензионна схема и правата за използване и специфичните задължения, както е посочено в член 6, параграф 2, които могат да включват разходи за международно сътрудничество, хармонизация и стандартизация, анализ на пазара, проследяване на съответствието и други видове пазарен контрол, както и регулаторната дейност по подготовката и въвеждането в сила на вторичното законодателство и административните решения като например решенията за достъп и взаимосвързаност; и

б) се налагат на отделните предприятия обективно, прозрачно и пропорционално, което свежда до минимум допълнителните административни разходи и съпътстващите такси“.

8 Съгласно член 13 от тази директива, озаглавен „Такси за права за използване и права за изграждане на инфраструктура“:

„Държавите членки могат да разрешат на съответните компетентни органи да налагат такси за правата за ползване на радиочестоти или номера или правата за изграждане на инфраструктура [върху, над или под имот], обществена или частна собственост, които отразяват потребността от гарантиране на оптималното използване на тези ресурси. Държавите членки гарантират, че

такива такси са обективно обосновани, прозрачни, недискриминационни и пропорционални на предназначената им цел, като вземат предвид целите, посочени в член 8 от Директива 2002/21/ЕО […]“.

9 Приложението към Директива 2002/20 предвижда:

„[…]

А. Условия, които могат да бъдат добавени към общото разрешение

[…]

2. Административни такси в съответствие с член 12 от настоящата директива.

[…]

Б. Условия, които могат да бъдат добавени към правата за ползване на радиочестоти

[…]

6. Потребителски такси в съответствие с член 13 от настоящата директива.

[…]“.

Испанската правна уредба.

Правната уредба на далекосъобщенията

10 Ley 32/2003 General de Telecomunicaciones (Общ закон 32/2003 за далекосъобщенията) от 3 ноември 2003 г. (BOE, бр. 264 от 4 ноември 2003 г., стр. 38 890, наричан по-нататък „LGT 2003“) транспонира в испанското право приетите през 2002 г. директиви в областта на далекосъобщенията, една които е Директива 2002/20.

11 Съгласно член 49 от този закон:

„1. Операторите и носителите на право на ползване на публичния радиочестотен спектър или на номерационните ресурси дължат законоустановени такси.

2. Целта на таксите е да покрият:

a) административните разходи във връзка с регулаторната дейност по подготовката и прилагането на вторичното общностно право и на административни актове като отнасящите се до взаимосвързаността и достъпа,

b) разходите във връзка с управлението, контрола и прилагането на установения от настоящия закон режим,

c) разходите във връзка с управлението, контрола и прилагането на правата на заемане на имоти, публична собственост, и на правата на ползване на публичния радиочестотен спектър и номерационните ресурси,

d) управлението на уведомяванията по член 6 от този закон,

e) международното сътрудничество, хармонизирането и стандартизирането и анализа на пазара.

3. Без да се засягат разпоредбите на параграф 2, целта на таксите за ползване на публичния радиочестотен спектър, на номерационните ресурси и на имотите, публична собственост, необходими за прокарването на електронни съобщителни мрежи, е да се постигне необходимото гарантиране на оптимално използване на тези ресурс, като се имат предвид стойността на предоставения за ползване имот и недостигът на такива имоти. Посочените такси трябва да са недискриминационни, прозрачни, обективно обосновани и пропорционални на целта им. Те също така трябва да спомагат за постигане на целите и прилагане на принципите, установени в член 3, при спазване на законоустановените условия.

[…]“.

12 Съдържанието на тази разпоредба е по същество възпроизведено в член 71 от Ley 9/2014 General de Telecomunicaciones (Общ закон 9/2014 за далекосъобщенията) от 9 май 2014 г. (BOE, бр. 114 от 10 май 2014 г., стр. 35 824, наричан по-нататък „LGT 2014“).

13 Приложение I към LGT 2014 съдържа точка 3, озаглавена „Такса за запазване на публичния радиочестотен сектор“, параграф 1 от която, по същество идентичен с параграф 1 от точка 3 от приложение I към LGT 2003, гласи следното:

„За запазването от оператори на честота от публичния радиочестотен спектър за изключително или специално ползване в полза на едно или няколко лица или образувания се заплаща годишна такса в съответствие с установените в настоящия член условия.

За да се определи размерът на таксата, която трябва да платят задължените лица, следва да се отчитат пазарната стойност на ползването на запазената честота и печалбата, която ползвателят би могъл да реализира от това ползване […]“.

14 Съгласно точка 3, параграф 6 от приложение I към LGT 2014:

„[…] Неплащането на таксата [за запазване на публичния радиочестотен сектор] може да е основание за временно или окончателно изгубване на правото на ползване на публичния радиочестотен сектор […]“.

15 Съгласно член 62 от LGT 2014, който по същество съответства на член 45 от LGT 2003:

„[…]

Специално ползване на публичния радиочестотен спектър е ползването на радиочестотните ленти, за които е разрешено споделена експлоатация, без ограничение в броя на операторите или ползвателите и при техническите условия и за услугите, определени за всеки отделен случай.

Изключително ползване на публичния радиочестотен спектър е това, което се осъществява чрез изключителна експлоатация или чрез експлоатация от ограничен брой ползватели на определени честоти в една и съща физическа среда на приложение

[…]

3. В случаите на специално ползване на радиочестотните ленти, за които това е разрешено, посредством обществени електронни съобщителни мрежи, изградени или експлоатирани от оператори на електронни съобщения, предоставянето на право на ползване на публичния радиочестотен спектър се извършва с общо разрешение.

[…]

4. Предоставянето на право на ползване на публичния радиочестотен спектър се извършва с индивидуално разрешение в следните случаи:

a) Когато става въпрос за запазване на право на специално ползване от радиолюбители или за запазване на право на ползване за други нестопански нужди, за които се прилага специална правна уредба, предвиждаща такова индивидуално разрешение.

b) Когато изключителното право на ползване се дава на заявителя за самопредоставяне на услуги, освен в случая на публични административни органи, за които се изисква зачисляване към публичния радиочестотен спектър.

5. Във всички останали неуредени в предходните параграфи случаи правото на изключително ползване на публичния радиочестотен спектър се предоставя с административна концесия. Условие за предоставянето на тази концесия е заявителите да имат качеството на оператор на електронни съобщения и да не е налице някоя от забраните за сключване на договори, предвидени в [Real Decreto Legislativo 3/2011 por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Contratos del Sector Público (Кралски законодателен декрет 3/2011, с който се одобрява преработеният текст на Закона за обществените поръчки) от 14 ноември 2011 г. (BOE, бр. 276 от 16 ноември 2011 г., стр. 117729].

[…]“.

Правната уредба на данъка върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи

16 Съгласно член 7, параграф 1 от Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (Преработен текст на Закона за данъка върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи) в редакцията съгласно Real Decreto Legislativo 1/1993, por el que se aprueba el Texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (Кралски законодателен декрет 1/1993, с който се одобрява преработеният текст на Закона за данъка върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи) от 24 септември 1993 г. (BOE, бр. 251 от 20 октомври 1993 г., стр. 29545), и член 7, параграф 1 от Norma Foral 18/1987, del territorio histórico de Guipuzkoa, del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales y Actos Jurídicos Documentados (Регионален закон 18/1987 на провинция Гипускоа за данъка върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи) от 30 декември 1987 г.:

„Облагаемо прехвърляне на имущество е:

[…]

b) Учредяването на вещни права, заеми, обезпечения, наеми, пенсии или административни концесии, освен ако предметът им е прехвърляне на правото на ползване на железопътна инфраструктура или на пристанищни или летищни сгради и съоръжения“.

17 Съгласно член 28, параграф 1, буква b) от Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (Правилник за прилагане на Общия закон 32/2003 за далекосъобщенията от 3 ноември 2003 г. във връзка с ползването на публичния радиочестотен сектор) в редакцията съгласно Real Decreto 863/2008, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo de la Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones, en lo relativo al uso del dominio público radioeléctrico (Кралски

декрет 863/2008, с който се одобрява Правилник за прилагане на Общия закон 32/2003 за далекосъобщенията от 3 ноември 2003 г. във връзка с ползването на публичния радиочестотен сектор) от 23 май 2008 г. (BOE, бр. 138 от 7 юни 2008 г., стр. 26305):

„Националната агенция по далекосъобщенията може по общия административен ред […] да отнеме разрешенията за изключително ползване на публичния радиочестотен сектор по следните причини:

[…]

b) Неплащане на данъка върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи.

[…]“.

18 Член 2 от Ley 58/2003 General Tributaria (Закон 58/2003 за приемане на Общ данъчен кодекс) от 17 декември 2003 г. (BOE, бр. 302 от 18 декември 2003 г., стр. 44 987) определя понятието „данък“ като фискално задължение „без насрещна престация, което възниква при сделки, действия или обстоятелства, свидетелстващи за финансовите възможности на данъчнозадълженото лице“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

19 Vodafone España е далекосъобщителен оператор, който предоставя мобилни телефонни услуги в Испания.

20 През 2011 г. Vodafone España получава редица концесии за изключително ползване на публичния радиочестотен спектър за честотната лента 2,6 GHz и на основание точка 3 от приложение I към LGT 2003 плаща таксата за запазване на публичния радиочестотен спектър. Също така на основание Регионален закон 18/1987 за данъка върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи Vodafone España си самоначислява и заплаща данъка върху прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи (наричан по-нататък „данъкът върху прехвърлянето на имущество“).

21 Тъй като обаче счита, че този данък противоречи на правото на Съюза, Vodafone España подава по административен ред искане да му бъдат възстановени сумите, които е платило като данък.

22 Искането му е отхвърлено, поради което Vodafone España подава пред запитващата юрисдикция жалба за отмяна на решението за отхвърлянето му, като по същество изтъква, че задължението за плащане на данък върху прехвърлянето на имущество води до двойно данъчно облагане, противоречащо на член 13 от Директива 2002/20, тъй като един и същи факт, а именно административната концесия за изключително ползване на публичния радиочестотен спектър, поражда едновременно задължение за заплащане на таксата върху запазването на публичния радиочестотен спектър и на данъка върху прехвърлянето на имущество.

23 Съветът на местната власт в провинция Гипускоа отрича да е налице двойно данъчно облагане, като се основава на провежданата от испанското право разлика между понятията „такса“ и „данък“ По същество поддържа, че фактът, пораждащ задължението за заплащане на таксата за запазване на публичния радиочестотен спектър, е запазването на честота от публичния спектър за изключително ползване, докато с данъка върху прехвърлянето на имущество се облага прехвърлянето на имущество посредством предоставянето на права на изключително ползване. Според този административен орган членове 12 и 13 от Директива 2002/20 не ограничават

възможността на държавите членки да въвеждат други видове фискални задължения, различни от предвидените в тези членове, като данъка върху прехвърлянето на имущество и корпоративния данък, които се дължат от всички оператори.

24 Според запитващата юрисдикция правният режим на публичния радиочестотен спектър е идентичен с общия режим по членове 84§—104 от Ley 33/2003, del Patrimonio de las Administraciones Públicas (Закон 33/2003 за имуществото на публичната администрация) от 3 ноември 2003 г. (BOE, бр. 264 от 4 ноември 2003 г., стр. 20254), приложим за всички имоти, собственост на испанските административни органи. Въз основа на това запитващата юрисдикция стига до извода, че далекосъобщителният оператор, който е спечелил концесия за изключителното ползване на определени честоти, получава истинска административна концесия върху публично имущество от същото естество като тази по член 7, параграф 1, буква b) от Регионален закон 18/1987 за прехвърлянето на имущество и удостоверителните документи, която, подобно на всяка друга концесия, обхваща изключителното ползване за определено време на публично имущество, предоставено срещу заплащането на определен налог.

25 Освен това запитващата юрисдикция счита, че обстоятелството, че неплащането на данъка върху прехвърлянето на имущество е основание за отнемане на разрешението за ползване на публичния радиочестотен спектър, може да се схваща в смисъл, че намерението на националния законодател е било плащането на данъка върху прехвърлянето на имущество фактически да е предпоставка за предоставянето на концесия за правото на изключително ползване на публичния радиочестотен спектър.

26 Тъй като обаче счита, че висящият пред него спор поставя въпроси относно тълкуване на правото на Съюза, Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Висш съд на Баската автономна област, Испания) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„Трябва ли член 13 и свързаните с него и допълващите го разпоредби от Директива [2002/20] да се тълкуват в смисъл, че не допускат облагането в Кралство Испания, и по-конкретно в самостоятелната от данъчна гледна точка провинция Гипускоа, на правото на ползване на радиочестоти от далекосъобщителен оператор — във връзка с което право вече съществува задължение за плащане на такса [за запазване на публичния радиочестотен спектър] — с данък [върху прехвърлянето на имущество], приложим спрямо всички административни концесии на имущество — публична собственост, в съответствие с регионалната правна уредба на посочения данък?“.

По преюдициалния въпрос

27 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да установи дали член 13 от Директива 2002/20 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка — чиято правна уредба предвижда, че за правото на ползване на радиочестотите се заплаща такса за запазване на публичния радиочестотен сектор — освен това да облага учредяването на административни концесии върху този спектър с данък върху прехвърлянето на имущество, който по силата на правна уредба, която не е специално приложима за сектора на електронните съобщения, по принцип се дължи за учредяването на административни концесии върху имущество, публична собственост.

28 Най-напред следва да се отбележи, че съгласно член 1 от Директива 2002/20 нейната цел е да създаде вътрешен пазар на електронните съобщителни мрежи и услуги чрез хармонизация и опростяване на правилата и условията за разрешение, за да се улесни тяхното предоставяне на територията на целия Европейски съюз.

29 С оглед на тази цел Директива 2002/20 предвижда не само правила относно производствата за предоставяне на общи разрешения или на права на ползване на радиочестоти или номера и относно съдържанието на тези разрешения, но и правила относно естеството и дори относно размера на свързаните с посочените производства парични задължения, които държавите членки могат да налагат на предприятията в сектора на електронните съобщителните услуги (решения от 17 декември 2015 г., Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, т. 19 и цитираната съдебна практика).

30 По-специално член 12 от Директива 2002/20, озаглавен „Административни такси“, предвижда, че на доставчиците на електронни съобщителни услуги могат да се налагат административни такси с цел да се финансират дейностите на националните регулаторни органи във връзка с управлението на системата за разрешение и предоставянето на права на ползване.

31 Освен тези административни такси, член 13 от тази директива, озаглавен „Такси за права за използване и права за изграждане на инфраструктура“, овластява държавите членки да налагат на доставчиците на електронни съобщителни мрежи и услуги такси за правата на ползване на радиочестоти или номера или правата за изграждане на инфраструктура върху, над или под имот, публична или частна собственост, които отразяват потребността от гарантиране на оптималното използване на тези ресурси.

32 Както следва от постоянната съдебна практика, в рамките на Директива 2002/20 държавите членки не могат да събират за доставката на електронни съобщителни мрежи и услуги други такси освен предвидените в тази директива (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г., Proximus, C-454/13, EU:C:2015:819, т. 20 и цитираната съдебна практика), а именно посочените в точки 30 и 31 от настоящото решение.

33 В случая запитващата юрисдикция на първо място си задава въпроса дали кумулирането на такси е съвместимо с член 13 от Директива 2002/20.

34 В това отношение е достатъчно да се припомни, че Съдът е приел, че член 13 от Директива 2002/20 не изключва кумулирането на такси в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда въвеждането на такса с цел да се спомогне за оптималното използване на честотите дори в допълнение към друга такса, обслужваща същата цел, при условие че съвкупността от тези такси отговаря на условията съгласно посочения член 13 (вж. в този смисъл решение от 21 март 2013 г., Belgacom и др., C-375/11, EU:C:2013:185, т. 48).

35 На второ място запитващата юрисдикция посочва, че приложимото национално право квалифицира разглежданото в главното производство фискално задължение във връзка с прехвърлянето на имущество не като „такса“, което е единствено понятие, използвано в член 13 от Директива 2002/20, а като „данък“.

36 В това отношение от практиката на Съда следва, че при разглеждането на съответното фискално задължение запитващата юрисдикция не е обвързана от квалификацията на последното съгласно приложимото национално право и трябва да се основе на неговите обективни характеристики (вж. в този смисъл решение от 18 януари 2017 г., IRCCS — Fondazione Santa Lucia, C-189/15, EU:C:2017:17, т. 29).

37 Съответно обстоятелството, че в случая националното право квалифицира разглежданото в главното производство фискално задължение като „данък“, само по себе си не е пречка за него да се прилага член 13 от Директива 2002/20.

38 На трето място запитващата юрисдикция си задава въпроса дали съвместимостта на „данък“ като разглеждания в главното производство с Директива 2002/20 може да бъде поставена под въпрос от обстоятелството, че за него се прилага правна уредба, която не е специално приложима за сектора на електронните съобщения.

39 В това отношение следва да се отбележи, че действително член 6, параграф 3 във връзка със съображение 18 от Директива 2002/20 предвижда, че общото разрешение, което осигурява права за предоставяне на електронни съобщителни мрежи или услуги, съдържа единствено условия, които са специфични за отрасъла на електронните съобщения, но не и условията, приложими за предприятията по силата на други национални закони, които не се отнасят специално за този отрасъл.

40 Както обаче следва от член 6, параграф 4 от Директива 2002/20 във връзка с части А и Б от приложението към нея, относно правата на ползване на радиочестотите, от една страна, и относно общото разрешение, от друга страна, се прилагат различни процедурите, чиито условия не са едни и същи.

41 Следователно приложимото за общото разрешение изискване по член 6, параграф 3 от Директива 2002/20 не може да бъде приложено и по отношение на таксите по член 13 от същата и съответно обстоятелството, че за дадена такса се прилага правна уредба на държава членка, която не е специална за сектора на електронните съобщения, само по себе си не може да е пречка за прилагането на тази директива, нито по-специално за прилагането на член 13 от нея.

42 На четвърто място запитващата юрисдикция си задава въпроса дали обстоятелството, че с данък върху прехвърлянето на имущество се облагат всички икономически оператори, а не само доставчиците на електронни съобщителни услуги, се отразява на приложимостта на член 13 от Директива 2002/20 в спора по главното производство.

43 В това отношение Съдът действително е приел, че предвид характеристиките му, налог, с който се облагат не само операторите, предоставящи електронни съобщителни мрежи или услуги или ползващи се от правата по член 13 от Директива 2002/20, не представлява „такса“ по смисъла на този член (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 36).

44 Съдът обаче е уточнил, че това е така, тъй като облагаемото събитие в главното производство не е свързано с предоставянето на права на ползване на радиочестоти или номера, или на права за изграждане на инфраструктура върху, над или под имот, публична или частна собственост (вж. в този смисъл решение от 4 септември 2014 г., Belgacom и Mobistar, C-256/13 и C-264/13, EU:C:2014:2149, т. 37), и обстоятелството, че с посочения налог се облагат всички икономически оператори, не е било определящо, за да достигне до този извод.

45 От това следва, че е възможно член 13 от Директива 2002/20 да бъде приложим за такса, която се дължи от всички икономически оператори, доколкото правопораждащият факт е свързан с предоставянето на права на ползване на радиочестоти или номера, или за изграждане на инфраструктури върху, над или под имоти, публична или частна собственост.

46 Такъв е по-специално случаят, когато съответната такса се налага на предприятията — доставчици на електронни съобщителни мрежи и услуги, в замяна на правото да ползват радиочестоти (вж. в този смисъл решение от 6 октомври 2015 г., Base Company, C-346/13, EU:C:2015:649, т. 22).

47 В случая изглежда, че съгласно приложимото национално право, и по-специално съгласно член 45 от LGT 2003, предоставянето на административна концесия върху обществения радиочестотен спектър е необходимо, за да се получи право на изключително ползване на честотите от публичния радиочестотен спектър. Освен това от член 28, параграф 1, буква b) от Правилника за прилагане на LGT 2003, одобрен с Кралски декрет 863/2008, следва, че неплащането на данъка върху прехвърлянето на имущество е основание за отнемане на разрешението за такова ползване.

48 Така, с уговорката че това следва да се провери от запитващата юрисдикция, която единствена е компетентна да тълкува националното право, се установява, че плащането на данъка върху прехвърлянето на имущество е предпоставка за получаването на право на ползване на радиочестотите и съответно, че този „данък“ притежава характеристиките на такса, наложена в замяна на това право.

49 В случай че предвид изложеното по-горе стигне до извода, че за данъка върху прехвърлянето на имущество се прилага член 13 от Директива 2002/20, запитващата юрисдикция трябва да провери дали този данък и таксата за запазване на обществения радиочестотен спектър, взети съвкупно, отговарят на условията, предвидени в посочения член 13 (вж. в този смисъл решение от 21 март 2013 г., Belgacom и др., C-375/11, EU:C:2013:185, т. 48).

50 В това отношение таксата за правата на ползване на радиочестоти, която държавите членки могат да въведат, трябва да е обективно обоснована, прозрачна, недискриминационна и пропорционална с оглед на нейното предназначение и да отчита по-специално целите за насърчаване на конкуренцията и ефикасното използване на радиочестотите (вж. в този смисъл решение от 21 март 2013 г., Belgacom и др., C-375/11, EU:C:2013:185, т. 46).

51 От член 13 във връзка със съображение 32 от Директива 2002/20 също така следва, че такса, налагана на операторите на далекосъобщителни услуги за ползване на радиочестоти, трябва да има за цел осигуряването на оптимално използване на същите и да не затруднява развитието на иновационни услуги и конкуренцията на пазара (решение от 21 март 2013 г., Belgacom и др., C-375/11, EU:C:2013:185, т. 47).

52 Що се отнася по-специално до начина на определяне на размера на таксата за ползване на радиочестоти, разрешението за използване на обществено благо, представляващо ограничен ресурс, дава възможност на титуляря да реализира значителни икономически печалби и му предоставя предимства в сравнение с други оператори, които също желаят да използват и експлоатират този ресурс, което обосновава налагането на такса, отразяваща по-специално стойността на използването на разглеждания ограничен ресурс (решение от 21 март 2013 г., Belgacom и др., C-375/11, EU:C:2013:185, т. 50 и цитираната съдебна практика).

53 При това положение целта да се гарантира, че операторите използват оптимално ограничените ресурси, до които имат достъп, предполага определянето на подходящ размер на тази такса, отразяващ по-специално стойността на използването на тези ресурси, което изисква да се вземе предвид икономическото и технологичното положение на съответния пазар (решение от 21 март 2013 г., Belgacom и др., C-375/11, EU:C:2013:185, т. 51 и цитираната съдебна практика).

54 Като се имат предвид всички изложени по-горе съображения, на поставения въпрос следва да се отговори, че член 13 от Директива 2002/20 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка — чиято правна уредба предвижда, че за правото на ползване на радиочестотите се заплаща такса за запазване на публичния радиочестотен сектор — освен това да облага учредяването на административни концесии върху този спектър с данък върху прехвърлянето на имущество, който по силата на правна уредба, която не е специално приложима за сектора на електронните съобщения, по принцип се дължи за учредяването на административни концесии върху имущество, публична собственост, стига данъчното събитие да е свързано с

предоставянето на права на ползване на радиочестотите и тази такса и този данък, взети съвкупно, да отговарят на посочените в този член условия, и по-специално на условието за пропорционалност на сумата, получавана в замяна на правото на ползване на радиочестотите, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

По съдебните разноски

55 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (осми състав) реши:

Член 13 от Директива 2002/20/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка — чиято правна уредба предвижда, че за правото на ползване на радиочестотите се заплаща такса за запазване на публичния радиочестотен сектор — освен това да облага учредяването на административни концесии върху този спектър с данък върху прехвърлянето на имущество, който по силата на правна уредба, която не е специално приложима за сектора на електронните съобщения, по принцип се дължи за учредяването на административни концесии върху имущество, публична собственост, стига данъчното събитие да е свързано с предоставянето на права на ползване на радиочестотите и тази такса и този данък, взети съвкупно, да отговарят на посочените в този член условия, и по-специално на условието за пропорционалност на сумата, получавана в замяна на правото на ползване на радиочестотите, което следва да се провери от запитващата юрисдикция.

Подписи